

Michel Capron, sociaal en economisch kroniekschrijver

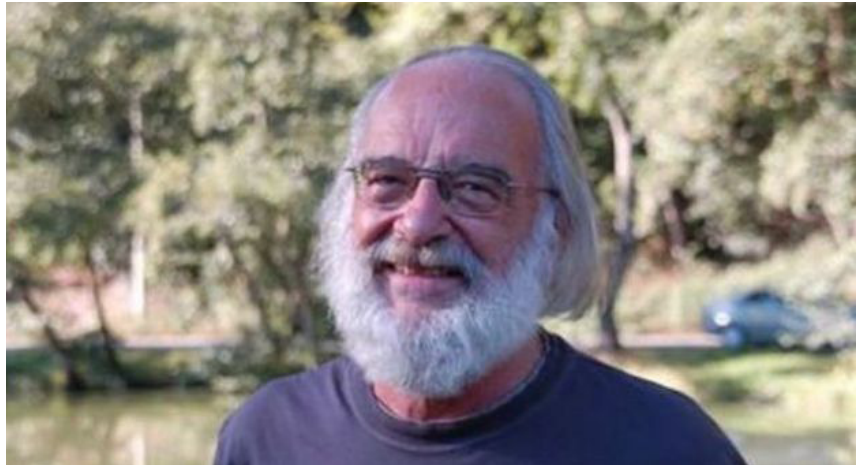
Pierre Reman

Michel Capron overleed op 25 mei. De ploeg van *La Revue nouvelle* verliest met hem één van haar beste medewerkers en voor velen onder hen was Capron een wonderbaarlijke vriend.

Gedurende meerdere decennia en met een nooit aflatende trouw heeft Michel Capron vele artikelen en kronieken over het industriële leven van ons land en zijn regio's, zijn transformaties en zijn conflicten, geschreven. Als econoom van opleiding analyseerde Michel Capron vanuit die achtergrond de uitdagingen waarmee de bedrijven en de sectoren werden geconfronteerd als gevolg van de veranderingen in het Belgisch en internationaal kapitalisme.

De economie die hem interesseerde, was de werkelijke economie die in de landschappen, de instellingen en in de steeds meer internationale netwerken vervat was. Michel was een echte sociale kroniekschrijver. Iedere ochtend, zowel bij zich thuis als op zijn bureau van het FOPES in Louvain-la-Neuve, begon hij zijn dag met het systematisch doornemen van alle informatie in zowel de Franstalige als de Vlaamse pers. Op basis hiervan verzamelde hij gegevens over de thema's die hem nauw aan het hart lagen: de staalnijverheid, de andere industriële sectoren, het openbaar vervoer, de vakbondswereld, het sociaal overleg, de sociale conflicten, enz. De lezers van *La Revue nouvelle* hebben aldus regelmatig zijn artikelen of maandelijkse kronieken in de rubriek "le mois" kunnen lezen.

De laatste tijd voelde Michel de behoefte om zijn geschriften te verzamelen, ze te herwerken, historische afstand te nemen en ze te synthetiseren. Nog voordat de ziekte zich openbaarde, was Michel Capron de draaischijf voor het werk *Dynamiques de la concertation sociale* geweest, en om de ziekte die hem verzwakte te bestrijden ging hij door met het schrijven van meerdere artikelen niet alleen voor *La Revue nouvelle*,

maar ook voor het CRISP. Daarnaast begon hij met de redactie van een boek over de geschiedenis van de staalnijverheid waarvan de afronding ons een zorg moet zijn.

Michel Capron had de gave om complexe toestanden met eenvoudige woorden uit te leggen. De media hadden dat snel opgemerkt en vroegen hem steeds vaker voor het inwinnen van informatie, het verkrijgen van een commentaar en een analyse. Het zijn de media die hem de titel van universiteitsprofessor hebben toegekend, en niemand heeft dat betwist – zelfs niet binnen de UCL –, want hij was het niet die zich die titel had toegekend en men wist dat hij er geen enkele eer aan ontleende, noch persoonlijk profijt van had. Hij werd door allen gerespecteerd, want men wist dat zijn geschriften ergens op gebaseerd waren en dat zijn redenering op een nooit in gebreke gestelde intellectuele gestrengheid en eerlijkheid gebouwd was.

Nochtans maakte Michel geen geheim van zijn sympathieën. Die gingen uit naar de arbeiders die hij eerder positief benaderde vanwege hun strijd dan negatief wegens hun conditie van uitgesloten en uitgebuit. De door Michel Capron uitverkoren benaderingswijze is er eentje van het sociale door de actoren. De instellingen tellden in zijn analyses uiteraard mee en om de twee jaar verwachtte men van hem zijn

commentaren als er weer een interprofessioneel akkoord was afgesloten of was mislukt. De strategie en de standpuntbepalingen van de actoren werden altijd in zijn overwegingen meegenomen.

Al verhulde Michel zijn engagement ten aanzien van de arbeiders niet, toch bewaarde hij zijn onafhankelijke houding wanneer het erop aankwam om na te denken over de organisaties, de apparaten, het overleg en andere modellen van besluitvorming.

Michel Capron behandelde zijn onderwerpen vaak op een eenvoudige en ernstige toon. De werkelijkheid is nu eenmaal de werkelijkheid. Zijn sociale kronieken gingen vooral over de sociale veranderingen die door de industriële neergang, door harde herstructureringen, onzekere reconversies en de ontbinding van bepaalde vormen van sociale en politieke actie werden gemarkeerd. Maar in zijn teksten zorgde hij ervoor dat de mens nog uitzicht op hoop en vooruitgang behield. Bij hem zijn het de actoren die het laatste woord hebben en die geschiedenis maken. Op zijn manier, met de ernst en de bescheidenheid die hem eigen waren, was hij ook één van hen.

(Vertaling: André Mommen)